

tes som et retfærdigt grundlag for en overenskomst.

Laos' repræsentant talte om „den glemte krig“ i hans eget land. Ansvar for denne påhvilede Nordvietnam og dem, der støttede Nordvietnam, samt dem, der højtideligt havde påtaget sig at garantere Laos' neutralitet og suverænitæt. Nordvietnamesiske tropper besatte store dele af Laos og forvoldte omfattende ødelæggelser og havde bygget en vej gennem Laos' territorium, der blev benyttet til krig og undergravende virksomhed mod andre lande.

Australien. Nordvietnam havde angrebet Sydvietnam, der havde fået bistand fra andre lande, bl.a. fra Australien og USA. Vietnams eventuelle genforening måtte ske ved fredelige midler ved folkene i henholdsvis Sydvietnam og Nordvietnam uafhængigt af hverandre og uden magtanvendelse. Sydvietnam og dets allierede havde taget skridt til at lette en løsning, men den anden side havde indtil nu ikke reageret herpå.

Burma hilste fredsforhandlingerne om Vietnam velkommen og håbede, at de ville skabe mulighed for, at Vietnams folk kunne vælge sin egen fremtid uden indblanding udefra. En stor del af ansvaret lå hos stormagterne. Rapporterne fra Laos om mere indblanding og større militære operationer var foruroligende.

Indien erindrede om, at indstillingen af USAs bombetogter mod Nordvietnam havde muliggjort fredsforhandlingerne. Yderligere skridt måtte tages: umiddelbart ophør af fjendtlighederne og derefter trøppetilbagetrækning. En sådan proces kunne kun iværksættes effektivt ved arrangementer, der skabte tillid hos alle berørte parter.

Indonesien konstaterede, at selvom forhandlingerne i Paris, nedtrapningen af kampvirksomheden og den proklamerede tilbagevækning af tropper fra Vietnam havde vakt håb om en løsning, havde fremskridt i denne retning været beklageligt langsomme. Indonesien var villig til at bistå på enhver måde, det kunne.

Japan håbede, at Paris-forhandlingerne ud fra et ægte ønske om fred kunne overvinde de betydelige vanskeligheder, og var ligeledes villig til i givet fald at yde sin bistand.

Malaysia omtalte konflikten i Vietnam og den farlige situation i Laos i umiddelbar

sammenhæng med urolighederne i Malaysia i 1969. Disse var forvoldt af ydre fjender, som fandt støtte fra medløbere i Malaysia, hvis loyalitet over for deres egentlige hjemstavn gjorde dem til redskaber i disse fjenders hænder.

Nepal betegnede indstillingen af bombetogterne mod Nordvietnam og tilbagevækningen af nogle amerikanske tropper som anbefalelsesværdige skridt mod en fredelig løsning og håbede, at andre adækvate skridt ville følge efter. Det var tilfredsstillende, at parterne søgte en politisk og ikke en militær løsning. Vietnams folk skulle have lov til at forme deres egen fremtid uden indblanding, og Nepal appellerede til alle parter om at løse konflikten i Genèveaftalernes ånd. Unødigt indgriben af udenforstående magter havde kun resulteret i en massakre på Vietnams folk.

New Zealand. Sydvietnam og dets allierede havde fremsat en række forslag med henblik på en forhandlingsfred. Hovedformålet var tilbagevækning af alle ikke-sydvietnamesiske styrker og afholdelsen af frie valg for hele Sydvietnams folk. Foreløbig havde den anden sides svar været ufravigeligt negativt, medens Sydvietnams regering fra mange sider i verden blev opfordret til at gøre yderligere koncessioner. Det var mærkeligt, at lignende opfordringer sjældent eller aldrig tilgik den anden side. Kun når denne ville gå ind i en virkelig forhandling, ville det være muligt at komme nærmere en afslutning på krigen.

Philippinerne så frem til en forhandlingsløsning i Vietnam, men håbede ikke, at det blev en fred for enhver pris. Sydvietnams folk havde ret til frit at bestemme over sin egen skæbne.

Singapore. Vietnams fremtid måtte afgøres af dets folk gennem dets frit udtrykte ønsker efter retningslinierne i Genève-overenskomsterne.

Thailand. Medens den angrebne side havde taget en række skridt, der var udtryk for en tilnærmelse og en aftrapning af krigen, havde Nordvietnam og dets allierede været kompromisløse. Alle lande og navnlig co-formændene for Genève-konferencen burde udfolde mere målbevidste bestræbelser for at få Hanoi til at respektere sine frivilligt påtagne forpligtelser og til at trække sine styrker tilbage fra Laos.